

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

číslo **156**

vydáno pro vnitřní potřebu 24. dubna 2020, pouze elektronicky

JARNÍ TÁBOR V LIDEČKU 28. 2. – 2. 3. 2020

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová ŠESTKA Kateřinice Rada

Milí rodičové, milé skautky a skauti,

po odmlce přicházíme s novým číslem Šestáku. Tentokrát vychází pouze v elektronické verzi a o to víc si vážím toho, že čtete tyto řádky. Naši poslední celooddílovou akcí byl „Jarňák“ – čtyřdenní výprava se základnou ve skautském srubu v Lidečce. Zážitky z této události si můžete přečíst na dalších stránkách, stálo to za to!

A co bylo dál? Jak všichni víme, přišlo **pozastavení běžné skautské činnosti**, konkrétně od 11. března 2020 a znamená zákaz fyzického setkávání se na schůzkách, výpravách i jiných akcích až do odvolání. Doufáme, že už brzy se budeme moci znovu scházet v klubovně i venku, ale do té doby budeme využívat elektronickou komunikaci.

Přes různé platformy je možné uskutečnit videohovor i v poměrně početné skupině a tak jsme absolvovali už tři oddílové online rady, jednu online oddílovou schůzku a několik rad střediskových. Pokud to nepůjde jinak, budeme se snažit v online akcích pokračovat **a uvítáme, když se nás tam sejde co nejvíc!**

Rádi vás o akcích informujeme na oddílovém FB, ale ještě jistější variantou je email. Pokud byste rádi dostávali informace do vaší schránky, ale zatím vám žádné nedorazily, napište z vaší adresy mail na info.sestka@gmail.com a připište Vaše jméno (rodiče) a jméno člena Šestky, usnadní nám to vzájemnou komunikaci.

LETNÍ TÁBOR 2020

Dostali jsme se nyní do stádia **rozvolňování karanténních opatření**, ale různá rozhodnutí se mění ze dne a den i tam a zpátky. A už teď víme, že to bude **mít vliv i na náš letní tábor 2020**. Zejména díky posunu školního roku a hlavně zkouškového období některých našich vůdců můžeme říci, že tábor **nebude v klasickém červencovém termínu**. Máme před sebou aktuálně tyto možnosti:

- A) Tábor proběhne – ovšem v termínu srpnovém od 1. do 16. 8. 2020
- B) Tábor se neuskuteční – uděláme vícedenní/víkendové výpravy v srpnovém termínu
- C) Budeme se muset přizpůsobit situaci a vymyslet ještě něco jiného

Tímto velmi žádám všechny rodiče našich členů od světlušek a vlčat po skauty a skautky, aby nám obratem dali vědět své stanovisko, zda-li byste letos poslali své dítě na tábor a ve které variantě (A), B), C)./či v důsledku uplynulých událostí nebo z jakéhokoliv jiného důvodu letos vaše dítě na tábor poslat neplánujete. Vaše odpovědi nám výrazně pomůžou v rozhodování a dalším plánování, děkujeme!

*Pokud nám to situace dovolí, v termínu 13.–14. června 2020 budeme pracovat na výrobě nových oddílových podsad a **moc rádi přivítáme každou pomocnou ruku**. Zároveň bychom v sobotu večer rozdělali oheň a pozvali všechny činovníky, akční rodiče a přátele Šestky na Velkou poradu. Vítán je i každý, kdo se chce dozvědět, jak to v oddíle a jeho vedení funguje a také ti, kteří by se rádi zapojili, ať už příležitostně či pravidelně do chodu oddílového života. Budeme se na všechny těšit i s opěkačkou.*

*A na závěr tohoto sdělení patří ještě jedna část našich plánů, které vždycky míří vysoko a já opravdu doufám, že tak akorát přiměřeně. **Dle ústředí Junáka se pravidelná činnost, jako jsou družinovky a oddílovky, neobnoví dříve než 8. června**. Ovšem v případě, že nám bude povoleno se následně scházet, rádi bychom i my v Šestce uskutečnili alespoň **několik předprázdninových schůzek**. Přece jen už se nám navzájem stýská a těšíme se na společná dobrodružství. O dalším průběhu Vás budeme informovat.*

*Všem přeji pevné zdraví,
nervy a spoustu krás-
ných slunečných dní!*

*Za oddílovou radu
Kája*

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

HON NA ŠIROKKA 21. 2. 2020

Tento pátek jsme se místo oddílovky zúčastnili v počtu cca 10 členů střediskového Honu na Šírokka. Tuto hru, která vychází z románu J. Foglara, tradičně pořádá 4. chlapecký oddíl Lvičata. Naším členkám se dokonce podařilo vybojovat úžasné 2. místo.

JARNÍ TÁBOR V LIDEČKU 28. 2. – 2. 3. 2020

První den – pátek 28. 2.

(Dejv + Bojovník) Dnes byl pátek. Sešli jsme se na Vsetíně na vlakáči v 15:45 a čekali jsme (pochopitelně) na vlak. Mezitím jsme zahájili. Cesta vlakem netrvala dlouho. V Lidečku byl výstup a vydali jsme se na dlouhou cestu.

Šli jsme oklikou přes údolí Ráčné. Vyšplhali jsme se navrch a plní únavy vtrhli do chaty. Vybílili jsme se a byla večere. Poté byl program, ven jsme nešli, hráli jsme vevnitř hry (elektřina, myšičky a bomby...). Bylo to super. Spokojení jsme si umyli zuby a lehli do spacáků. Počasí bylo zimné, ale slunečné. V chatě byla velká zima, ale mně ani ne. Den se nám líbil.

Jak Pepa ke své přezdínce přišel:

Cestou od vlaku si několikrát připomínáme, že je potřeba dávat pozor na auta a držet se na pravé straně cesty. Právě stoupáme údolím Ráčné a projíždí kolem nás auto. Tovaryšek na Pepu: „Tož, všeci už ví, kde mají jít, jenom ty jsi polevo!“ **A tak se Pepovi začíná říkat POLEVA.** Tož schválně, esi sa to uchytlí. No, co si budem povídat, pořád lepší než Poprava.

Druhý den – sobota 29. 2.

(Dobrovol – Natka) Je ráno. Telefony, budíky a všechno možné ukazuje 6:42. Všichni jsme po dlouhé noci zmrzlí a někteří i nevyspalí. V 7:03 Tovaryšek zavelel a donutil nás vstát a to byl jen

začátek dlouhého a únavného dne. Tovaryšek s námi, co jsme byli vzhůru a nebyli jsme ani služba, udělal rozcvičku. Po rozcvičce nás čekal teplý čaj a velmi dobrá snídaně, po které následoval dopolední program. Stavěli jsme sněhuláky (hroudy sněhu) a potom je bořili sněhovými koulemi.

Po této úžasné zábavě byla svačina a po ní jsme pokračovali v hrátkách ve sněhu. Pak byl oběd a odpolední klid. Když odpolední klid skončil, Světlušky a Vlčata šly slaňovat na nedalekou skálu a Žaby a Šneci šli hledat jeskyně s názvem Netopýrka a Naděje. Nesli jsme velký a celkem těžký batoh plný lan, helem a všeho možného, co je potřeba ke slaňování do jeskyní a propastí. Když jsme konečně našli první jeskyni a po krátké chvíli i tu druhou, zjistili jsme bohužel, že jsou obě napevno zavřené. Tak jsme se zklamali, ale i natěšení na výpravu, při které budeme tyto jeskyně slaňovat, vraceli zpátky do chaty. Když jsme se vrátili, tak si někteří chtěli vyzkoušet i kite. Já, jak je známo, jsem na většinu věcí levá, a tak se mi povedlo zamotat kite do stromu a my ho museli opatrně vytahovat.

Následovala výborná večere, která chutnala všem. Po úžasné večeri si odvážlivci, kteří chtěli spát venku v záhrabu, stavěli stěny a základy, a já samozřejmě pomáhala. Večer si tam snažili ustlat a i usnout. Já se klepala zimou vevnitř, nahoře ve svém spacáku.

(Ufo)

Vzbudili jsme se všichni zmrzlí, protože byla dost velká zima. Takže až jsme všeci vstali, tak jsme si šli vyčistit zuby a rozcvičit se. Až jsme se rozcvičili, tak jsme se šli nasnídat. K snídani byl rohlík s jogurtem. Po snídani se hrála hra, u které jsme si měli postavit sněhuláka a ostatním ho zbořit. Po této hře následovala svačina a po chvíli byl oběd. Na oběd byla polévka.

Po obědě se Světlušky a Vlčata vydaly slaňovat. Šneci a Žaby šli do jeskyně. Cesta byla dlouhá něco kolem 4 kilometrů. Šli jsme něco kolem hodiny a dorazili jsme k jeskyním „Netopýrka“ a „Naděje“, bohužel jedna byla zamřížovaná a druhá byla zabetonovaná. Takže jsme šli zpátky.

Vrátili jsme se kolem 16:30. Světlušky a Vlčata právě doslaňovaly. Pepa, Dejav, Jirka a Verík se rozhodli spát venku a skoro celý večer stavěli něco jako iglú. Ale mezitím jsme zkoušeli kite. Jak byl večer, tak jsme se navečeřeli a šli jsme za chvíli spát a vyčistili jsme si zuby. Ještě se tam hrála hra. Ale to jsem tam nebyl.

Skupinka lidí s Dazulem v čele, z vesela hraje a zpívá ty „naše valašské“... Veverka poněkud ohromeně: „Tady jsou snad už všichni blázni...“

Jarní přespávání na sněhu

(Verík)

Bylo sobotní odpoledne, někteří jsme byli venku a někteří se váleli vevnitř. Vrhali jsme po sobě sněhové koule a shazovali sa do sněhu, když sa Veríka kluci zeptali, jestli s nima bude spát venku. Veríkovi sa ale nechtělo, a tak z rukávu vytasila spoustu neefektivních výmluv jako například: „Kam si dám brýle?“ nebo „Někdo mi rozbije brýle!“ Nakonec stejně musela souhlasit nebo by se ráno probudila s knírkem a bez spacáku.

Takže jsme sa chopili lopat a rýčů a řídili sa radama Dazula, velkého horského medvěda grizzlyho, jenž má s přespáváním ve sněhu mnoho zkušeností. Poradil nám, jak si vytvořit perfektní záhrab, něco jako sněhové zdi se sněhovou střechou a neumrznout v něm (neobešlo se to samozřejmě bez historek). Cílem bylo, aby byl

záhrab co nejmenší, měl široké a vysoké, pevné a silné, nepropustné zdi a přesně umístěný vchod tak, aby dovnitř nefučelo. Vedle srubu jsme tak začali stavět onen záhrab, který pro nás tuto noc byl ten nejdůležitější pro přežití.

Dejv, Jirka, Poleva, já a samozřejmě Natálka, která prostě nemohla nepomáhat, jsme využili taktiku kutálení koulí sněhu ze svahu, které jsme pak skládali do obdélníku, který byl podle našich laických odhadů perfektně velký (to teda nebyl). Později sa k nám přidal aj Tovaryšek, takže práce šla o mnoho rychleji. Tu a tam sa přišel podívat aj Ufo, který byl přesvědčen o tom, že nám jeho inteligentní komentáře velmi pomohou s prací a naivně si myslel, že mu tu a tam ona koule neskončí za krkem.

Stavění nás bavilo, ale sněhu a času ubývalo a už nás Kája volala k večeri. Už bylo šero a my na večeri strávili více času, než bylo zdrávo, a když už jsme konečně chtěli jít ven a stavět dál, na krok už jsme nikdo neviděli. S čelovkami jsme vystřelili ze srubu a rozhodnutí, že to musíme dodělat jsme sa vrátili k práci.

Neudusaného sněhu bylo čím dál méně a záhrab byl moc velký, zato nízký. Přemýšleli jsme, či udělat střechu, neudělat střechu, umrzнем tam, neumrzнем tam, napadlo nás, že v nedaleké dřevěné kůlně by mohly být nějaké desky, no nějaké tam byly, tak jsme jich pár nakradli, ale po tom, co jsme sa málem porafali, jestli to tam bude nebo ne, sa objevil Dazul, který nám řekl, že střecha nebude potřeba a můžeme sa už nastěhovat dovnitř. Vevnitřku jsme sa teple oblékli a Dazul nám půjčil své vybavení, kdy jsme já a Jirka dostali žďárák a Dejv s Pepou celty.

Po vykonání svých potřeb na latrýně jsme si odnesli věci do záhrabu na plachtu s celtama (já, která jsem měla hlavu ve vchodě jsem do toho vchodu musela přilepit sněhem svou pláštěnku, nebo bych sa asi strachy počůrala) a uvelebili sa. Dazul s Kájou, Marťou a Natkou nám popřáli, ať sa ráno probudíme živí a odešli spát dovnitř. Já sa ještě když všeci leželi, soukala do spacáku a nikomu z nás sa ještě nechtělo spát, tak jsme kecali a strašili sa (spíš strašili mě, protože jsem měla hlavu ve vchodě). Bát jsme sa začali všeci, až když ve srubu zhasly světla, takže to byla celkem sranda.

Musím říct, že za celou noc mi ani jednou nezabyla zima. Či to bylo naším „skvělým záhrabem“ nebo Dazulovým vybavením, Natčinyma ponožkami nebo Lilynýma gaťami (díky lidí) nebo mě jenom

hřál dobrý pocit, že jsem do toho s klukama šla, protože to byl fakt skvělý zážitek.

Ráno jsem sa vzbudila jako první a pokoušela jsem sa otevřít moje oči, které mi přes noc stihly opuchnout. Nějak jsme už všeci byli vzhůru a divili sa, že nás nic nesežralo, nebo že z nás nejsou kostky ledu. Ještě nám zbývalo trochu času do budíčku, tak jsme sa povalovali ve spacácích. Za chvílku k nám přišla Natka a my jsme začli vylézat že spacáků. Všecky věci jsme si hodili na ramena a odnesli do srubu, abychom je mohli usušit. Moc jsme si přespání užili a přistě to bude ještě lepší.

Třetí den – neděle 1. 3.

(Levhart)

Je ráno vstávám s jedním otevřeným okem. Jdeme si vyčistit zuby a potom následuje rozcvička a pak snídaně a pak jdeme ven. Tovaryšek nám vymýšlí hru Útěk do Mexika. Hráli jsme ji dvakrát. Poprvé ji vyhrál Dejv a pak Tovaryšek a Dobrovolc. Ještě předtím jsme hráli živé člověče nezlob se a pak jsme šli na oběd. Byla polívka a těstoviny a pak byl polední klid. Pak jsme byli na půdě a hráli jsme Městečko Palermo a pak roztomilou kočičku. A pak jsme šli na palačinky a hráli jsme příběhy o tulákovi, obchodníkovi, pistolníkovi a pak jsme šli spát.

(Tovaryšek)

Ráno mě probudil budíček v 7:30. Jak já nesnáším budíček. Bohužel, tentokrát jsem ho nastavoval já, takže nesnáším sám sebe. Jinými slovy perfektní začátek dne. Ostatní měli na budíček stejný názor a dávali to hlasitě najevo. Vůdci se shodli, že budíček můžeme ještě odložit, tak jsme si poleželi, ale už jsme neusnul. Pak už jsme museli vstávat.

Rozcvička nebyla, protože je neděle. Čištění zubů je ale každý den a to i v neděli. Měl jsem to mít na starost, takže jsem děcka svolal ven před chatu. Nikde nikdo. Stále nikde nikdo. V tom se zpoza chaty vynořil Ufo a nese si kartáček. Když jsem se ho dotázal, kde byl, řekl že si čistil zuby vzadu za chatou. Ono by to bylo správně, protože zuby se čistí za chatou, ale zajímalo by mně,

kde vzal vodu, protože já pořád stojím u barelu a čekám, kdy se někdo objeví. Na otázku, čím si omyl kartáček odpověděl, že tam voda teče. Dle mých informací tam už voda ale netekla. Jdu se tam podívat a jediná voda, co tam teče, je ta ze střešní rýny. Okey, říkám si, ty budeš mít běhavku. No popravdě si toho moc víc z rána nepamatuju, ještě jsem se tak úplně neprobudil. Víím jen, že asi půlka na čištění zubů hodila bobek, nebo byli neviditelní.

Na snídání byla vánočka s máslem. Trochu mě to nabudilo, ale i tak jsem měl náladu snášet jen jediné – spacák. Dopolední program měla Verík. Hrálo se člověče nezlob se, ale s úkoly. Což znamená, že se děcka rozdělily do 4 skupin. Každá skupina měla jednu barvičku. Po každém hodu kostkou padlo jedno číslo. Jedno číslo symbolizuje jedno stanoviště. Já byl „organizátor“, stanoviště č. 2. U mě se házelo sněhem na pyramidu kelímků. Víím, že v mém vysvětlení hry jsou díry a prosím všechny otázky směřujte na Veríka – já víc nevím.

Na svačinu byl plněný croissant. Mňam, byl dobrý. Po svačině jsem měl program já. Moje hra spočívala v tom vylézt na kopec, na jehož vrcholu byla, samozřejmě jen jako, hranice Mexika. Jenže ten kopec byl strmý, kamenitý, těžko schůdný, kluzký, bahnitý, pokrytý sněhem, no prostě vším úžasným. Nahoře na kopci byly 2 strážní věže (já a Verík). V pravidelných intervalech jsme se otáčeli a hledali uprchlíky, co se snažili dostat nahoru k hranici. Koho jsme viděli, ten se musel vrátit až dolů a udělat 10 dřepů. Pak mohl zase pokračovat. Vítěze říkat nebudu. Není důležitý vítěz, ale jestli jste si to užili. Já teda jo.

Na oběd byla polévka a těstoviny. Nevím, co přesně. Následující polední klid byl dlouhý, pokud mi paměť ještě trochu slouží. Další program byl na půdě, kde se i spalo. Hráli jsme městečko Palermo. Byl jsem vypravěč. Občas jsem sice zapomněl, kdo je kdo, nebo kdo koho zabil, ale nevypadalo to, že by jim to moc vadilo. Ty papuče určitě házeli s láskou. Ne, vtípek. Dost špatný. Další hra byla Malé roztomilé koťátko. Kdo to nehrál, jako by nežil. Jde o vzájemné rozesmívání se, přičemž jeden se snaží druhého

rozesmát a ten druhý se snaží nesmát. Nebudu vás nudit pravidly, děti je znají, ale schválně si to zkuste dát někdy večer s rodinou, ať si to všichni vyzkouší.

Na večeri byly vynikající palačinky. Fakt výborné. Což mi připomíná, že tímto srdečně děkuji všem, kdo se jakkoli podílel na vaření. Bylo to výborné. Další a pokud vím poslední hra byla... zapomněl jsem jméno, tak vám ji aspoň popíšu. Spočívalo to v tom, že jsme si ve stejném počtu sedli na dvě lavice za sebe. První 2 v řadě byli koně. Za nimi seděl 1 kočí. Další byly 2 kola. Pak seděla Královna (já) a vzadu seděly kameny. Možná jsme to popletl, tak se omlouvám Marťo – případné dotazy směřujte na ni. Četl se příběh a vždy, když zaznělo označení osoby, což třeba u královny bylo, královna, království a tuším že panství, daný člověk si musel stoupnout. Bylo to dost zábavné, ale i únavné na kolena. Dál už byla večerní hygiena a šlo se spát. Dobrou.

Čtvrtý den – pondělí 2. 3.

(Poleva – Pepa)

Holahej, poslední den výpravy je před námi. Mně se domů sice moc nechce, ale co už. Vsta-

li jsme do deštivého rána a hurá na rozcvičku. Rozcvičku měl Ufo a kdo na ni nepřišel, tak asi ještě do teď dělá 495 milionů dřepů, které mu Ufo zadal. Vyčistili jsme si zuby a vrhli jsme se na snídani – byly kuličky s mlékem. Po snídani jsme se šli sbalit. Až byli všichni sbaleni, začali jsme poklízet chatu.

Po chvíli byla chata docela uklizená, batohy vyskládané venku a pár vyvolených (samozřejmě já mezi nimi) šlo dát věci do auta, které stálo pod kopcem. Mezitím Hanny udělala vynikající oběd – hot dogy. To byla mňamka! Všichni najezení, to znamená že je čas k odchodu. Martin zavelel „batohy na záda“ a vyrazili jsme.

V polovině cesty jsme zjistili, že čas do odjezdu vlaku se pomalu, ale jistě krátí. Trochu jsme přidali do kroku. Patnáct minut do odjezdu vlaku a my stojíme na nástupišti, uť stihli jsme to. Ukončujeme, následně Martin rozdává památeční lístečky a vlak už sviští v zatáčce. Zablácení, unavení, nasedáme do vlaku a jedeme domů. Jarní tábor byl super a všichni jsme si ho náramně užili.

(Verík)

Poslední den tábora pro nás začal v sedm ráno a na to, že si pamatuju ještě půl druhé ráno a to, že jsme po zdech chytali pokoutníka, byli ostatní velice dobře vyspaní. Asi deset minut po budíčku pro nás velmi ochotně připravil rozcvíčku Ufo, abychom sa všichni pořádně protáhli. Po snídani, na kterou jsme měli čokokuličky s mlékem jsem konečně našla svou lžičku, takže jsem byla happy jak dva grepy. Po snídani (po které se stalo něco, co mňa dostává do kolen aj teď) byla neobvyklá dražba, kdy jste si mohli vydražit JÍDLLO, které zbylo, a že ho bylo hodně. Já se spokojila se svojí mandarinkou za třicet dřepů. Hned na to si všichni hopem uklidili svoje spacáky, karimatky a harampádí, kterého se ve spací místnosti nacházelo mnoho a pak bylo potřeba vrátit celý srub do původního stavu, v jakém jsme ho v pátek večer našli.

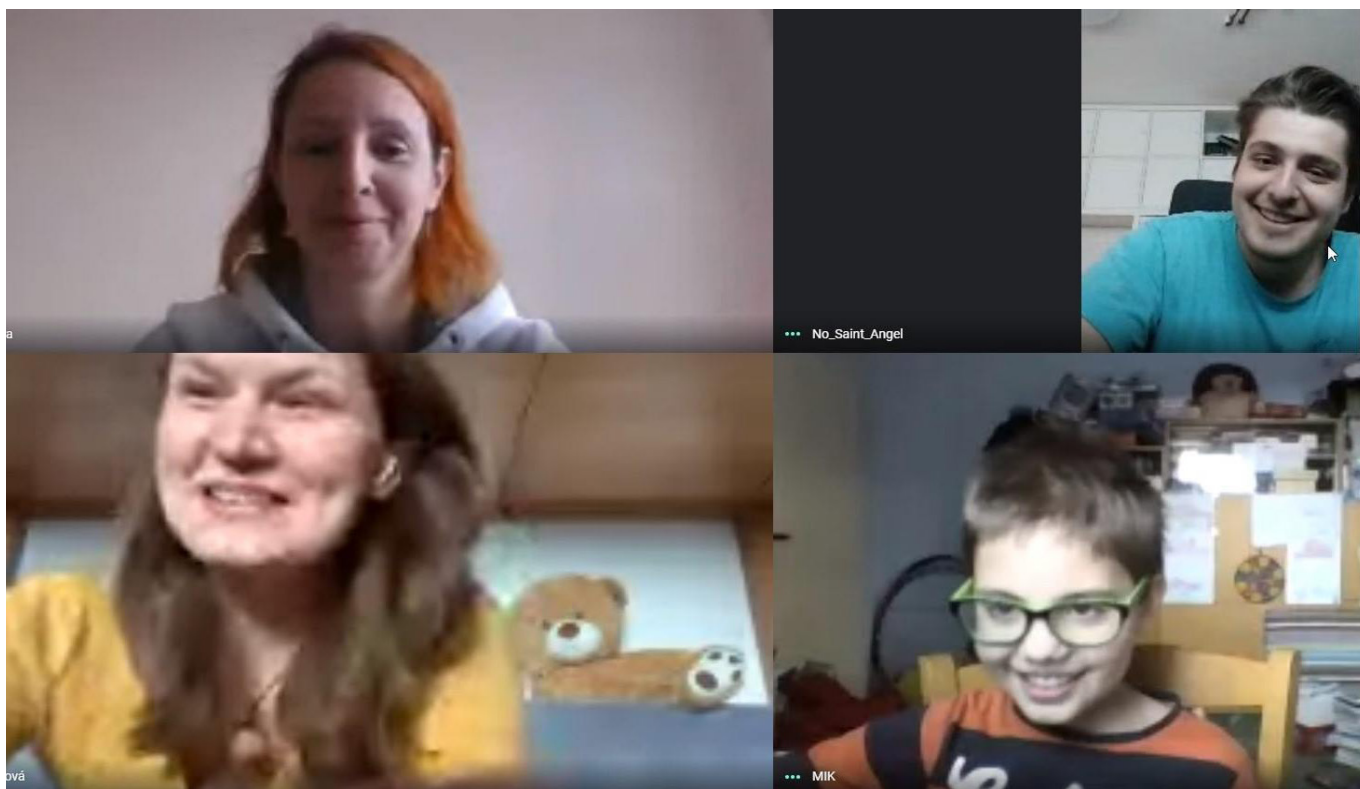
Já, Poleva a Dejv (Dobrovolc se ze zatím z neznámého důvodu opozdila) jsme se vydali vykopat díru pro zbytky jídla, které se nedojedly. Vykopali jsme si přírodní hrnec podle Ládi Hrušky a pak jako správní gurmáni do hrnce přidali archivní špagety a dochutili mrkvičkovou omáčkou se sýrem v podobě rozmačkaných zemáku a přikryli hliněnou pokličkou. V překladu: udělali jsme v zemi díru, do ní mrskli špagety a polévku a zahrabali hlinou (to už i latryna voní víc). Dokonané dílo jsme opustili

a vydali se vynést krosny před srub. Strčili nám přede dveřma do rukou nádobí, plynovou bombu, toaletáky a různé tentononcy, které jsme s Hanny, Natkou, Veverkou, Mikem, Dejvem, Levhartem a Polevou snesli dolů k autu pod lesíkem, přičemž se nestalo, že by se někdo po cestě nerozflákal o zem.

Celí udýchaní jsme se vrátili ke srubu, kde na nás čekal párek v rohlíku jakožto oběd. Nastal čas odchodu, já, Ufo a Jirka jsme jako trest vyfasovali do rukou odpadky a mohli jsme vyjít. Rozloučili jsme se se srubem a s Hanny, která zde zůstávala a vyšli jsme.

Vydali jsme se jinou cestou, než jakou jsme přišli a musím uznat, že okolí a příroda okolo Lidečka je opravdu nádherné. Trošku jsme nestíhali a jelikož mám velké štěstí, tak se mi po cestě rozpadla krabice s odpadky, ale společně jsme to měli posbíráno hned. Už stačilo jen zahrnout za pár rohů a už jsme byli na nádraží. Na nádraží jsme ukončili pokřikem a zavzpomínali na táborové zážitky. Vlak zanedlouho přijel a my se naskládali dovnitř a s dobrým pocitem jsme přijeli na vsetínské vlakové nádraží, kde jsme se rozloučili a vydali se domů prospat, vyčistit zablácené boty, anebo, jako já, rovnou k zubaři.

VELIKONOČNÍ ODDÍLOVKA 13. 4. 2020

Protože nám karanténa překazila plány na společné scházení, šli jsme na to od lesa a udělali si online oddílovku. Funkčnost spojení jsme vyzkoušeli v pátek večer na online pokecu některých členů RK. Dobrý pocit nebo během několika oddílových online rad, takže nic nebránilo hladkému průběhu pondělní online oddílovky.

Oddílovky se zúčastnilo po celou dobu 9 členů a další 3 se přidali třeba jen na chvíli. Zahájili jsme oddílovým pokřikem a zahráli si společně hru Bingo. Ale hlavně jsme si vzájemně ohodnotili výtvary do velikonoční soutěže o nejlepší velikonoční vajíčko, o nejnápaditější velikonoční říkanku a o nejlepší tatar. Kdo se zapojil, dostal do schránky sladkou odměnu od velikonočního zajíčka. Díky všem, co se k nám připojili a bude-li situace i nadále přetrvávat, určitě si to společně zopakujeme :-)

Připojujeme fotky některých soutěžních výtvorů od našich nejmenších.

PLÁNOVANÉ AKCE

Veškerá činnost zahrnující osobní setkávání je až do odvolání pozastavena. O obnovení činnosti vás budeme včas informovat.

Výlet do přírody

roušku ze skautského šátku
nosím by mi připomněla
co ráda mám a vždy měla
zkrátka jen tak na památku

ptám se sebe copak je ti
co ti chybí co ti vadí
chybí mi mí kamarádi
chybí mi mé skautské děti

a tak bloudím v lese více
listy šumí listy mluví
šeptají mi jak jen umí
že mi chybí Dinotice

míjím břízy zas a znova
doma jsem co nevidět
radši bych však chtěla jet
na tábor do Budišova

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 156** se podíleli: Kája, Dejav, Bojovvník, Dobrovol, Ufo, Levhart, Tovaryšek, Verík, Poleva, Marťa a Dita.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro :